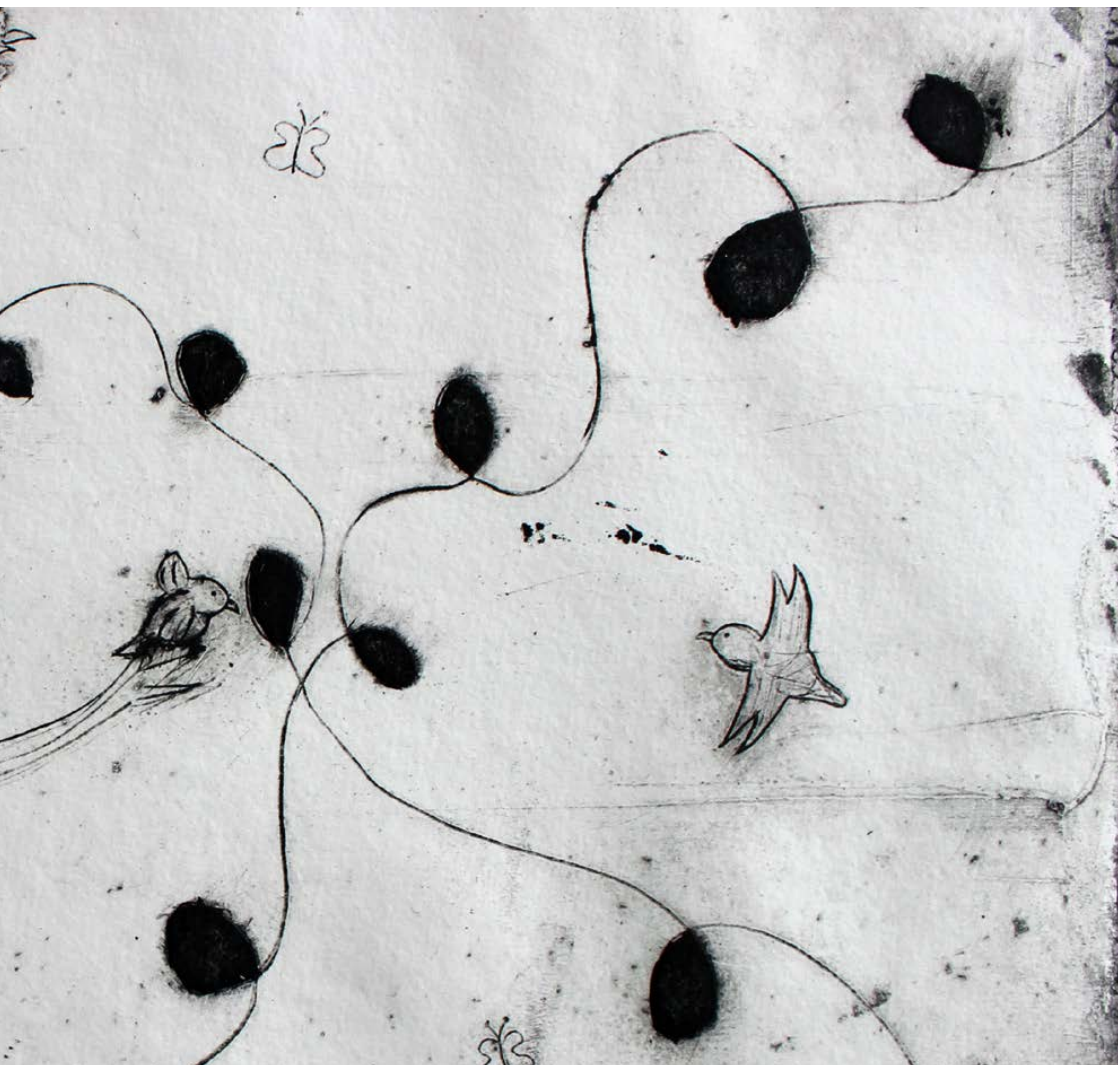

Stemmer fra OS

odense studentereksamen
stx hf FORFATTERAKADEMIET 2017

#endelafOS

På OS Kunstakademiet 2017 har en gruppe elever fra de fire Odense-gymnasier først på året arbejdet med callografi under vejledning af kunstneren Trine Anderschou. Fyns Grafiske Værksted har stillet lokaler og trykpresse til rådighed.

Billederne er lavet af:

Signe Arbjørn, Anna H. D. Roos, Agata Januskiewicz, Marlene F. Mikkelsen, Anne S. Schmidt, Joelle Adjovi, Asta Lindenberg, Emma Thorup, Carla Justesen, Camilla S. Grady, Anton S. Petersen, Lena T. T. Nguyen, Mimi Pham, Daniel Kain, Cecilie T. Gregersen og Eva H. Pada.

Forord

For præcis et år siden præsenterede det første kuld OS forfatterakademielever deres digte og noveller ved en velbesøgt reception på Odense Hovedbibliotek. Som undervisere havde de haft to etablerede forfattere med mere end 20 bøger på det litterære CV, Nicolaj Stochholm og Jan Sonnergaard. Jan Sonnergaard var i dagens festlige anledning iklædt hat og en farverig storblomstret skjorte og åbnede oplæsningsseancen med en engageret og lyslevende tale, hvori han udtrykte en oprigtig respekt over for akademieleverne, deres store arbejdsindsats og de tekster, der var blomstret frem undervejs i forløbet.

Seks måneder senere blev Jan Sonnergaard – eller Søde-Jan, som han yndede at kalde sig selv – fundet død på et hotelværelse i Beograd. Når man betragter billedet af ham, kan det være svært at forstå, at et menneske det ene øjeblik kan stå og causere selvironisk over ikke at være den eneste fremmødte med storblomstret skjorte, for det næste øjeblik at være død. Døden kalder paradoksalt nok på netop de stivnede klicheer, som forfatterakademieleverne fra dag ét lærer at undgå – måske fordi velkendte vendinger kan give en slags genkendelsens tryghed midt i mødet med det, der ellers er så svært at formulere, fordi det er så svært at forstå.

”Livet er omskifteligt” kunne være en af disse klicheer, ”Livet går videre” en anden. Begge synes som skabt til OS. Blot et par uger efter Jan Sonnergaards bisættelse satte et nyt kuld OS-elever sig til rette på akademibænken, klar til at lade ordene spire og gro midt i decembers fugtiggrå kulde. Foran sig havde de to blændende og meget dedikerede undervisere, Julie Gufler og Rúni Weihe. De går begge på Forfatterskolen i København og er således – med endnu en kliché – i deres karrieres forår.

Med morgendagens forfattere i hånden har årets akademielever med stor iver og åbenhed taget skridtet ind i litteraturens verden, og det er der kommet en række virkelig spændende og løfterige noveller og digte ud af. En del af dem kan læses i denne antologi. De har fået smukt selskab af frugterne fra årets OS Kunstakademi. Sorrig og Glæde de vandre til hobe: Kunsten storblomstrer hos Odenses ungdom.

Mølnernes Legatskole

Odense Katedralskole

TORNBJERG
GYMNASIUM

Tornbjerg Gymnasium

Sct. Knuds Gymnasium

www.odensestudentereksamen.dk

SKREVET AF

Anton Præstgaard

LYSEBLÅ

Jeg elsker at sove
Jeg elsker virkelig at sove
men jeg elsker også at vågne
at drikke kaffe mens solen står op
Jeg elsker at vågne helt af mig selv
og ikke fordi min alarm ringer om ansvar
Jeg elsker at læse en bog
Jeg elsker at læse en bog
en virkelig god bog, sådan en Turèll-bog
Jeg elsker litteratur,
det passer så godt til kaffe og solopgang,
Men jeg hader at skulle læse
jeg hader at få fortalt hvad jeg skal læse
det passer kun til tavler og kridtstøv og morgendepressioner
Jeg elsker virkelig at elske
men ikke at elske efter dit hoved

er vi virkelig forelskede
eller lader vi blot som om
er du en karikatur på kærlighed
eller et kald heraf

svæ-
ver
vi

som røg af tobak
eller skyer over babyblå byer?
elsker jeg dig for
at elske eller fordi
jeg elsker dig

illustrerer du en illusion
som et billede på fredag
eller lyser natten vitterligt
fordi måneskinnet bryder min isse
som solstråler efter regnvej

er det vådt over vandkanten
eller er vi seks fod under månen
jeg vil-
le flyve ind i
himlen hvis den fandtes med dig
men
i stedet maler jeg bil-
leder i røgen på din tunge

jeg glemmer så nemt mig selv [tak]
i dine kaffeøjne
du er mit koffeink-
rus [er det en udvandet kliché?]
-

der må være
en fejl på stjernehimlen
hvis du er
her med mig
en hvid cocossky må
lede gøende efter
de brune søer
fra dine kaffeøjnes oceaner

vi er som drømme intet
fast men flydende og
babyblå og pastel og vin
alt jeg ved er dette
jeg er i live
i dagens død med dig

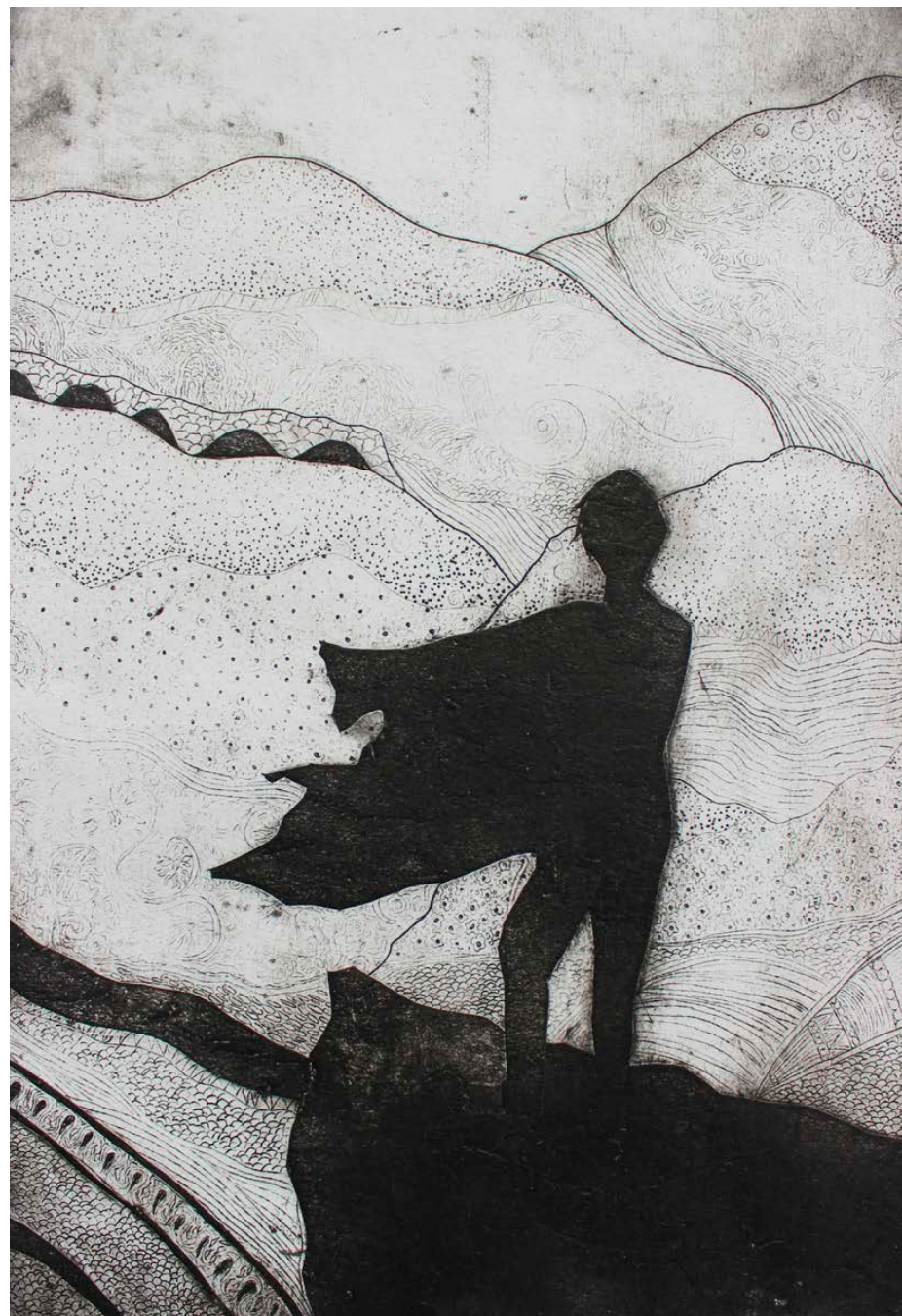
MØRKEBLÅ

CEMENTBLOK
SFÆRE AF SVÆRE VALG
SELV FRI
GLÆDER JEG MIG TIL
AT TÆNKE MINE EGNE TANKER
FRI FOR STATENS
LØKKELIGE VIDENSFÆNGSEL

GADEN ER TOM SOM
VAR DET EN TV-KANAL TIL MIT HJERTE
LYGTERNE LYSER SKRIGENDE GULT
SOM VAR DE MIN LUKKEDE MUNDS IDOL
CEMENTEN I FORTORVET ER HULLET SOM
MIN TRØJE SOM MIN GLÆDE SOM OS
JEG SER INGEN
KUN EN SØRGELIG FRIBYTTER
I BUTIKSRUDENS SPEJLING

DU ER SOM HAVBUNDENS ALGER
DER LANGSOMT BEVÆRTER MINE ØJNE
SOM ASFALTENS GRU-KYS AF STILHED OG LETTELSE
DU ER DEN PROPPISTOL DER OSER ROSER

DU VAR TONER.
LYS FRED BALANCE.
ET STÅSTED. HVROFRA JEG KUNNE HOPPE
UD I VERDEN < ELLER
UD I INTETHEDEN

SKREVET AF

Benedicte Olsen

Et vinterdigt

himlen falder ned
og lander blødt
lægger sig varsomt
varsomt og trygt
et hvidt tæppe
der omfavner
omfavner og varmer
i det inderste
himmel på jord
halleluja

Før krig

fat mod små soldater
ret ryggen – stå ret
snør jeres sko og knap den sidste knap
gør jer klar til kamp – vær kampklar
det er nu
nu I skal vise jeres værd
så fat mod små soldater
nu skal I være store

Krydret opskrift

et sammensurium af rådne råvarer
købt til overpris måske
endda nedarvet
et pelsagtigt glaskål
en oversvampet svamp
en umiskendelig grøntsag, der vist nok
er onkel
til en gulerod
et par bløde kiks med
hård flødeost
indkogt, ristet, drænet, blendet med
tilråb
serveret i terrinen
bragt ud på rullebordet
sat på duen
klap i
hænderne
ros til risene
og ris til rosen på bordet
den dufter for dejligt

Bare stop

alle de mennesker med hår på deres hoveder
de stirrer ømt på mig
som jeg stirrer ømt på et modermærke
et af mange
man vil helst fjerne
det
mig
men hvad godt gør det
skaden er jo sket
den var desværre skadelig
de drikker grøn the blå the gul the og
jeg drikker grøn the blå the gul the
men hvad godt gør det
for mig
for dem
skaden er jo sket
den var desværre skadelig

SKREVET AF

Caroline Hartmann Eder

Aktion

De orange tal på skærmen skifter for anden gang, og den forventede afgang er nu først klokken 17:44. Havde DSB bare aflyst toget med det samme, så kunne hun have nået at bestille en taxa til Nyborg. Prisen ville have gjort et ordentligt indhug i budgettet, men efter i dag er hun mere end villig til at ofre kødet og leve som vegetar resten af ugen.

Det, hun virkelig trænger til, er at komme hjem i varmen og lave en stor kop kaffe. På hendes skrivebord ligger der en rapport, der skal skrives færdig inden i morgen, og så skal hun også huske at ringe til Gitte og ønske hende tillykke med fødselsdagen. I stedet har hun nu ventet i treogtyve minutter ude i et dansk forårsvejr, der ikke ligefrem viser sig fra sin bedste side, og aftensmaden er nu blevet reduceret fra spinattærte til rugbrød og tilbudspålæg.

En ung mand kommer ned ad trappen. Hun følger ham med blikket, mens han trasker ned ad den næsten tomme perron og stiller sig lidt væk med siden til hende. Han skal nok med toget mod Østerport st., som ifølge skærmen skal ankomme om få minutter. Det er ikke forsinket, men ankommer som sædvanligt til tiden.

Enkelte regndråber er trængt igennem stoffet under hendes krave, og nu løber de langsomt ned langs rygsøjlen; det får hendes bluse til at klæbe sig til hendes hud. Hun snøfter lidt. Måske havde en regnjakke alligevel været et bedre valg.

Manden tager sin hætte af og lader regnen gennemvæde sit leverpostejfarvede hår. Han fisker en cigaret op af lommen, skærmer den og lighteren for vind og regn, indtil den begynder at gløde i enden. Benene står aldrig stille, selv efter at han har taget det første sug og langsomt lader røgen slippe fri mellem sine læber.

Hun sender ham et ondt blik. Går et par skridt til siden, så hun ikke længere står lige i vindretningen.

Flere mennesker begynder at komme ned på perronen. De snakker lavmælt med hinanden eller ser ned i deres smartphones. Hun stiller sig med ryggen til vinden og tager sin egen mobil frem. Prøver at lukke verdenen ude.

Toget mod Østerport ankommer, og i et par minutter er der et kontrolleret kaos af folk, som skynder sig ind og ud af vognene, slæbende på computertasker, mapper og kufferter. Så lyder der et fløjt, dørene lukker igen, og toget kører videre. De nyankomne passagerer trasker hen til rulletrappen og forsvinder ind i banegårdscenteret.

Den unge mand står alene tilbage med sin cigaret i hånden. Han tager en dyb indånding og puster langsomt ud. Han har lukkede øjne, og ansigtet er vendt mod himlen. Små striber af vanddråber løber ned ad hans kinder.

Lugten af cigarettrøg finder hen til hende og fortrænger langsomt lugten af vådt regntøj og bilos. Hun tager en dyb indånding gennem munden.

Manden tager et sidste sug af sin cigaret, før han lader den falde på perronen og slukker den med sin hæl. Hun kigger resolut ned i sin skærm. Læser artiklens overskrift igen, da hun er halvvejs igennem teksten, for ordene er stoppet med at give mening.

Tavlen over manden advarer om, at det næste tog er gennemkørende.

Manden bevæger sig tættere på kanten af perronen og ser efter toget. Tæerne stikker ud over den gule streg.

Hun pakker sin mobil væk. Ser op på sin egen tavle. Tre minutter endnu.

Lyden af det gennemkørende tog nærmer sig i baggrunden, mens hun tjekker, at hendes rejsekort stadig ligger sikkert i lommen sammen med husnøglen. Hun beholder hænderne der for at føle fingrene lidt op.

Høje metalliske hvin og råb får hende til at vende sig om igen. Perronen bag hende er tom for mennesker. Togets bremses kæmper mod de glatte skinner, indtil det stopper helt nogle hundrede meter længere nede af sporet.

Stilhed. Der er en trykken for hendes ører.

En mand i jakkesæt kommer løbende med en kvindelig DSB medarbejder i hælene. Kvindens gule refleksvest får hende til at stå ud fra den folkemængde, som vokser frem fra perronens grå betongulv. Forskellige nuancer af sort og grå bevæger sig i bølger ind imellem hinanden. De maser for at komme til at stå på første række, rækker deres smartphones i vejret.

Flokdýret i hende har lyst til at slutte sig til dem, men benene vil ikke bevæge sig. De er sunket ned i betonen og har slået rod. Hendes fingre ryster i vinden, som er taget til i styrke og truer med at vælte hende. Men hendes rødde er stærke, og hun bliver stående.

Toget ankommer bag hende, men hendes blik er rettet mod det andet spor.

Folk stiger af toget. Maser sig forbi hende. Ind i hende. To personer i gule veste genner folk tilbage med store armbevægelser. Folk åbner munden på vid gab, men lyden når ikke hen til hende, for der er et usynligt udstillingsglas imellem hende og handlingen. Hun er den måbende tilskuer, som tavst observerer skuespillet.

En kuffert kører hen over hendes venstre fod, og det får glasset til at splintres. Lyden kommer tilbage som en flodbølge, og den skubber hende et skridt tilbage. Rødderne er knækket.

Hun vender ryggen til mængden og går ind i toget. Finder sig en plads. Sætter sin taske ved sine fødder.

Stirrer tomt ud ad vinduet i lang tid, efter at perronen er forsvundet.

December

Det er mørkt når vi træder ud over dørtærsklen
Til hverdagen

Det er mørkt når vi træder ind igen
Til den virkelige verden

Som ikke leves i en trance

Og så alligevel

Måske

Vi har stearinlys i vinduerne, og stearinlys i øjnene

Så vi kan brænde hyggen helt ind under huden

Så vi aldrig glemmer den mellem rodet og regningerne

Den danner et fint mønster sammen med glæden

Som vi har malet på vores ansigter

Med glansbilledfarver

Et tykt lag der krakelerer i slutningen af måneden

Hvor det vaskes væk af gråt sjap og halvhjertede undskyldninger

Toujours

Det var sjovt. Skide sjovt. Det sjoveste der nogensinde aldrig var sket for mig. Jeg kunne have svoret, at vi var gået til højre, men nu stod vi her igen, som om vi ikke havde bevæget os ud af flækken. Jeg hadede det. Jeg hadede det mere, end ord overhovedet kan beskrive, men mindet om smilet på hendes læber var grunden til, at jeg gjorde det. Den skæve hjørnetand, der fangede et glimt af solen og fastholdt det i sekundet. De blå øjne, der næsten lyste i mørket.

Men det var ikke mørkt. Og det var heller ikke solskin udenfor. Det var overskyet, og hospitalsgangene var endeløse. De kaldte det intensivafdeling, men gangene var uhyggeligt stille, og lugten af død og sprit var dominerende. Det var ikke sjovt. Ikke sjovt overhovedet. Det mindst sjove der nogensinde var sket for mig. De prøvede at holde humøret oppe, alt imens vi søgte efter hendes værelse, men ingen af deres vittigheder lod til at have en pointe.

Jeg prøvede ikke at se ind på værelserne, men nogen havde ladet alle dørene stå åbne. Sovende skeletter lå i sengene, og de eneste lyde der brød stilheden, var rallende vejrtrækninger og sagte lyde fra maskiner der overvågede de opgivende hjerter. Lyden af opgivende sjæle. Jeg havde sagt det lige fra starten. At hun ikke ville klare det. At hun havde givet op allerede inden det var begyndt. Folk tyssede på mig. Bad mig om at være positiv.

De forstod bare ikke blikket i hendes øjne. De forstod ikke, at hun var mere syg, end hun påstod. De lagde ikke mærke til de tynde håndled der stak ud af ærmerne på de løse trøjer. De huskede ikke, hvordan den samme trøje for fem år siden havde været for lille. De havde benægtet alvoren i overlægens stemme, da vi blev bedt om at komme herud alle sammen. Jeg var måske pessimist, men jeg havde haft ret hele tiden, hvor meget jeg end ønskede at det ikke var tilfældet.

Jeg var krebs. Cancer. Det meste af min familie var cancer, og nu ville det tage livet af hende, som hvert år samlede os alle på trods af skænderier og protester. Fra tid til anden strejfede det mig, at det var os der slog hende ihjel. At vi tærede på hendes kræfter, og at det var derfor jeg ikke havde villet se hende de sidste fire måneder. Det vidste jeg dog ikke passede. Jeg vidste præcis hvorfor dette var første gang, jeg besøgte hende.

Sidst jeg så hende, var det hendes fødselsdag. En måned efter at de havde sagt, at kræften var vendt tilbage. Tre uger efter at de havde fortalt hende, at de ikke kunne fjerne dele af hendes mave denne gang sådan som de gjorde det sidst. Hvis de tog kræften denne gang, så ville de tage hele hendes organ. Det var hendes fødselsdag, og hun havde insisteret på at være hjemme, selvom lægerne gerne så at hun blev på hospitalet et par dage endnu.

Det var tydeligt. Hun spiste intet. Rørte ikke kagen. Ville ikke se kaffen. Hendes krop sultede sig selv, som om den ikke forvoldte hende nok smerte i forvejen. Hun gemte sin krop

under et tæppe, eftersom hun frøs. Med foden prøvede hun at skubbe brækspanden på gulvet ind under bordet, så vi ikke ville opdage den. Jeg havde set den. Set hvordan den var tom og nyvasket. Hvordan min morfar ikke havde tørret den ordentligt af, så vandet blev fanget af de få lysstråler, som slap igennem de tunge mørklægningsgardiner. De mørke render under hendes øjne bad os om at forlade huset inden der var gået en time. Det er flere måneder siden at hun havde fødselsdag. Jeg tror det var sidste gang, at hun var hjemme fra hospitalet i mere end et par nætter.

Jeg fandt altid på undskyldninger for ikke at tage med ud og besøge hende. Jeg opdigtede de dårligste undskyldninger og de mest ubetydelige aftaler. Alt for ikke at ødelægge det trætte smilende ansigt som jeg havde indprentet mig selv den dag. Jeg ville huske hende sådan, så længe det var muligt. Så længe det var muligt at fortælle mig selv, at jeg tog fejl.

Vi gik næsten forbi. Faktisk gik vi forbi. Et skelet med hud fangede min opmærksomhed. Der var knap halvtreds hår på skikkelsens hoved, og øjnene var knap nok blå længere. Jeg kunne sværge på at de havde skiftet farve. Fra albuerne og ned var hendes hænder blå og brune. Forslåede. Som var hun blevet overfaldet. Jeg fik et glimt af hendes ben, der var endnu værre, inden en velkendt skikkelse trak tæppet omkring skelettet, så kun hovedet stak op. Tårerne trillede ned af mine kinder i samme sekund som jeg opdagede, at den levende døde foran mig, var min mormor. Kvinden der altid kom med kage og lavede brun sovs og kartofler juleaften.

I tre timer kiggede jeg på de indsinkne kinder. Et ansigt forvredet i smerte. Det rallende åndedrag og måden hvorpå hun hev eftervejrret, selvom maskinerne angiveligt skulle give hende den ilt hun havde brug for. Utallige ledninger gennemtrængte brutalt huden, som nu var tyndere end papir. Intet i hendes krop fungerede selv. Jeg var i tvivl om hvorvidt det var hende. Det kunne ikke være hende. Hun var ikke engang halvt så stor som hun plejede at være. Det var kun knogler i en pose af hud. En krop der var gået i forrådnelse allerede inden hun var død.

Hun betragtede mig, selvom hendes fokus var et sted langt bag mig, så rakte hun alligevel en arm ud. Maskinernes regelmæssige rytme blev brudt, da hendes hjerterytmesteg som følge af smerte. Hun havde ikke styrke nok til at få hånden ud af tæppet eller flytte den mere end et par centimeter. Jeg vidste, hvorfor vi var her, og jeg vidste at hun ikke ville klare den natten over. De sagde at hendes krop havde givet op. At kræften havde bredt sig fra hendes mave til hendes lunger, og jeg havde lyst til at skrig af overlægen for at sige den slags foran hende. Jeg havde lyst til at slå ham for at fortælle hende at hun allerede var død.

Respiratoren trak vejret for hende, og selv da kunne hun ikke få luft. Uanset hvor mange ledninger de stak i hende, så reagerede hendes krop ikke. Mad. Vand. Blod. Luft. Toiletbesøg. Det hele var overladt til programmerede maskiner, der kæmpede for at holde et lig i live.

De slukkede for dem. Fjernede den store ledning i hendes hals, så snart de havde givet hende smertestillende. Menneskene i lokalet varierede alt efter hvem der kunne bære at se hende dø. Jeg blev stående ved fodenden. Betragtede hendes udtryksfulde blik igennem mine tårevædede øjne. Der gik fire minutter. Fire minutter var alt hendes krop kunne klare uden hjælp. Fire minutter hvor hendes hjerte kæmpede en brav kamp og en skærm oplyste mig insisterende om hendes puls.

Først blev den hurtigere. En smertetrækning. Derefter gik det stærkt. Tallet faldt drastisk. For hvert sekund der gik, bankede hendes hjerte lidt langsommere. Hvor der gik længere tid imellem de forfærdelige biplyde. Det føltes som en evighed. Nedtællingen stoppede. Holdte en pause. Hver eneste gang jeg opgav at se hendes hjerte banke på skærmen, så kom der et blidt slag. Så holdt det op. Denne gang var der intet bip efterfølgende.

Selvom jeg knap kunne se noget, så havde vi stadig øjenkontakt. Hende og jeg. Indtil han ødelagde det. Min morfar lagde hænderne over hendes øjne sådan som de gør på film for at lukke dem. Så snart han flyttede hånden, åbnedes de igen. Selvom hendes hjerte ikke slog, så kiggede de døde øjne på mig. De prøvede at lukke hendes øjenlåg et par gange, men så snart grebet løsnedes, så gled de langsomt op igen. Først skævt. Derefter halvt lukket og derefter igen halvt åbnet. De rev mig væk fra hendes seng, men først da døren lukkedes bag os, mistede vi øjenkontakt.

Hun var ikke bare død. Jeg havde set hende dø. Jeg havde set livet forlade resterne af hendes krop, men alligevel lukkede hun aldrig øjnene. Hvorfor lukkedes hendes øjne ikke? Billedet fra hendes fødselsdag var tåget i mine minder. Dødningen i sengen spøjte mine tanker, og kroppen i forrådnelse fik mig til at bukke under for den smertefulde virkelighed.

Kære tidligere bekendtskab

Kære tidligere bekendtskab

Det siger en del om vores forhold til hinanden at jeg ikke engang ved, hvordan jeg skal adressere dig. Vores historie er et kæmpe stort "hvad nu hvis". Uanset hvor mange dage, måneder eller år der passerer, så hvisker vinden "måske en dag", hver gang jeg hører dit navn eller står for tæt på en ryger. Uanset hvor mange cigaretter der passerer mig, så er der ingen af dem, som dufter lige så sødt, som dem du plejede at ryge i min baghave.

Jeg var bange for alt, og du var frygtløs, men dagene hvor vi udlignede hinanden blev færre, og din ligegyldige fremtræden og mangel på pligtfølelse var pludselig ikke længere beundringsværdig. For selvom jeg bekymrede mig for meget, så bekymrede du dig i den grad for lidt. Dit skråplan var det omvendte af mit. Vi gled mod afgrunden på hver sin side af skrænten, begge for stædige til at skifte side.

En del af mig savner dig stadig. Du fik mig til at føle mig som en kold sodavand på en varm sommerdag. Du lærte mig at sige fra, at svare igen, at være mig selv. Hvor du lærte mig en masse om livet, lærte jeg dig intet. Uanset hvor meget du nogensinde har fået mig til at le, så har du såret mig dobbelt så meget. Du fortjener ikke min tilgivelse, men når du en sjælden gang bemærker min eksistens, så føles det som om, at vi aldrig gled fra hinanden.

Kan jeg tillade mig at sige det? At vi gled fra hinanden, når vi aldrig var sammen? Uanset hvor meget vi forsøgte, så var timingen aldrig rigtig for os. "Næsten" er så underligt et forhold at have til et andet menneske, men det er det eneste som beskriver det. Vi var næsten lykkelige. Vi klarede den næsten. Vi var næsten sammen. Du er et næsten, som jeg aldrig ville være foruden. Et afgørende komma for forståelsen af livets sætning.

Selv flere år senere, føles det så naturligt for mig at række ud efter din hånd, og skrive til dig, når jeg har noget på hjertet, men det er et evigt slag i maven, for du har allerede sat det sidste punktum i vores historie. Sidste gang blev vi enige om; at det ikke betød noget, at vi ikke ville binde os til hinanden, men alligevel har jeg formået at knytte mig for hårdt til, at jeg kan give slip. En grøn prik indikerer din tilstedeværelse på Facebook, men jeg kan ikke finde modet til at spørge hvordan du har det.

Du lærte mig at leve og jeg skylder dig alt hvad jeg er i dag. Du troede på mig, da ingen andre gjorde, og jeg er dig evigt taknemlig. Selvom du ikke var den tydeligste stjerne på himlen, så var du den eneste der rakte ud efter mig og viste vej. De siger alle at du ikke fortjener min tilgivelse, men da vi mødtes fortjente jeg ikke din venlighed.

Vi ses måske en dag

ACCOUPLEMENT

Dit hoved er den grønne brokade
som jeg ønsker
at knuse mod en brosten
at kaste efter havets bund
Dit hoved er den grønne brokade
Som jeg ønsker
At iklæde mig hver morgen når jeg står op
At tage af hver aften, når jeg skal i seng
Der er så mange ting
som jeg ville bedrive med dig,
hvis jeg orkede.
Men hvor du er et broderet mesterværk,
er jeg den forkrøblede syning,
der dristigt prøver
at holde såret sammen.
Dit hoved er den grønne brokade,
som jeg ønsker
ville lade mig være i fred,
men på den anden side
så har jeg aldrig
kunnet
sove
i ternet sengetøj.
Jeg længes efter at du
Forstyrrer mig

OPBLOMSTRING

Jeg ved at af alle blade
er du med sikkerhed det tætteste
jeg kommer på nogensinde at få
noget til at spire i denne ørken,
Af cement.
Hvis ikke jeg på forhånd
Havde læst det sidste kapitel
så ville jeg om muligt
være i stand til at elske,
Gerningen
Solen er ikke så ubarmhjertig som jeg,
men når regnen falder,
så er det ned af mine kinder.
At visne enlig er ikke et ønske jeg nærer,
men
du er med sikkerhed det tætteste
jeg kommer på nogen.

SKREVET AF

Christoffer Demant Reffstrup

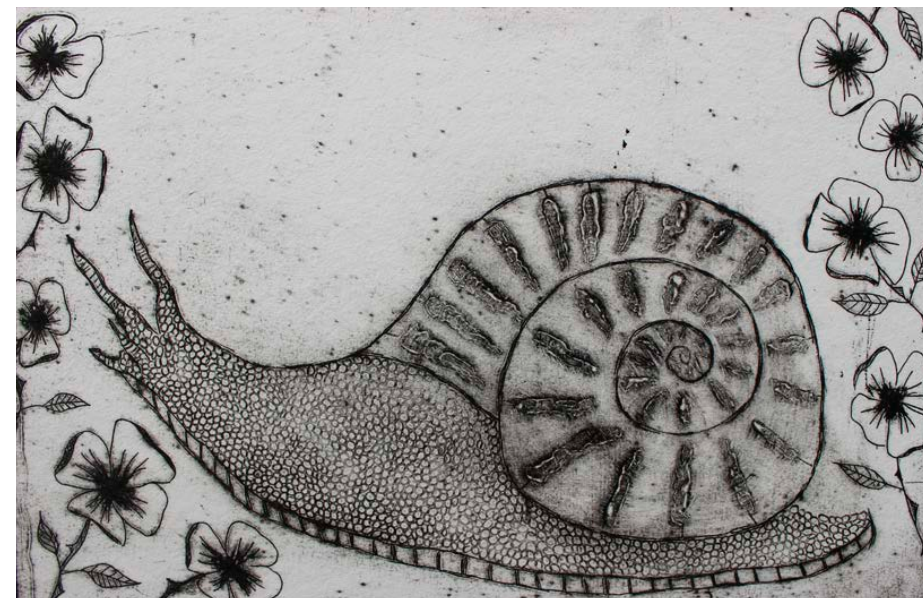
Rejsen til Bussen

Christoffer smækker døren bag sig. Han glemmer altid at lukke døren langsomt. Han glemmer jo så mange ting. Hans cykel ser fin og ny ud, hvis man altså kan kalde det hans cykel. Christoffers egen cykel står på et værksted, som en af hans fars venner ejer. Den cykel, som Christoffer kalder sin lige nu, er hans fars, som går cykel-løs. Han har altid travlt, når han sætter sig på cyklen, for han kommer altid for sent ud af døren. Men det glemmer han så let. Der skal kigges på træer, danses til musik (så meget som der nu er mulighed for på en cykel) og tænkes «dybe» tanker. Så vidt han ved, kunne det lige så godt være jorden, som drejede under ham, end ham, der kørte rundt om den. Det er i hvert fald en af hans mange teorier. Måske opfatter han ingen af de ting, som foregår rundt om ham? Børnene, som skriger deres morgen-skrål, hundene, der gør af ham, idet han cykler forbi, intet ænser han, han er væk i sine egne tanker, og dog nikker han altid godmorgen til de gamle mennesker, som går på den forkerte side af stien. Måske gør han det, fordi han selv vil nikkes til af unge mennesker, når han engang bliver gammel. Alle disse ting kan han i hvert fald tænke på, i stedet for at holde øje med klokken og træde til i pedalerne. For lige som han får øjnene på sit busstoppested, trækker hans bus ud. Han når sikkert i skole til tiden, men det føles stadig som et nederlag.

Døren smækker bag mig, vinden kærtegner mit ansigt. Jeg trækker vejret. Ind... og ud. Jeg trækker min cykel ud af skuret og klatrer op på min trofaste gangster af stål. Jeg læner mig op af lygte-pælen foran mit hus, den rykker sig ikke, det plejer den da! Siden hvornår er den holdt op med det? Dengang jeg prøvede at banke en pige ud af mine tanker, da rystede den da... Vinden er kold og nedkøler mit ansigt til en temperatur, der er ukomfortabel, men lige præcis ikke nok til, at jeg gider at gøre noget ved det. Jeg lukker mine øjne og kan navigere rundt i alle mine gamle minder. Jeg har trods alt cyklet på den her sti i snart 16 år. Der er altid solskin i dem, eller i det mindste er det sommer. Sommeraftener, hvor jeg er cyklet hjem alene, altid med et blik over skulderen, fordi jeg var bange for mørket og hvad der var i det. Mig og mine venner, som vil finde ud af, hvem der kan cykle længst uden hænder. Det sker kun, når jeg ser den gamle sø, der nu bare er en lille fordybning ved siden af en legeplads. Det er en dag i en vinter, hvor jeg står på midten af søen, to piger ved bredden, som ikke tør gå ud og hente deres bold på søen. Jeg står triumferende med bolden løftet over mit hoved. Indtil isen begynder at slå revner og lave lyde under mig, efterfulgt af mig, der prøver at løbe væk, efterfulgt af mig, der falder i. Vandet var iskoldt! Jeg var syg i en

hel uge efter det stunt. Jeg nikker til det gamle par, der går på stien, som altid. Jeg ved ikke, hvorfor folk synes, det er mærkeligt. Når jeg snakker med min fætter om det, så synes han, at det er sådan en fynsk ting at gøre. Men mine venner synes bare, at det er alt for venligt af mig. Er jeg en slags super-fynbo?

Fuck, der kører min bus.

SKREVET AF

Josefine Damgaard Nielsen

OS

Ved du nogensinde selv
Hvem, hvorfor, hvornår?
Så du ham da
Han gik? Eller
Først da han vendte om
Og tog dig i hånden
Og tog dig med tilbage
Til livets mening
Og med tilbage til
Ham

Da han kiggede direkte op
Imod stjernerne og så at
Deroppe hang vi to sammen
Selvom alt virkede for sent
Og ingen troede på at
Han kom? Eller
At vi nogensinde ville finde tilbage til
Der hvor vi kom fra og
Der hvor vi helst ville tilbage
Til

Ved du om du selv
Finder vejen hjem?
Eller om du har brug
For en lysende hånd
Så vi kan finde hjem
Til det sted - du ved
Til det sted du altid taler om
Og hvor følelsen af du og jeg
Endelig har fundet et sted
For os.

Ham

Han tror, at blikket er rettet mod mig,
Men da han opdager at blikket slås ned,
slår jeg mig.
Han er ikke blikket, men øjnene og jeg ved
at jeg må tro på at jeg ved
at han vidste at jeg ikke rigtig kan nå det

Rosenknoppen blomstrer og mine læber læn-
ges
Da jeg opdager at læberne ikke længere er
mine
slog han mig?
Ømt spørger jeg dig til rosernes skud, og
svaret er aldrig som man tænker.
Jeg ved det igen, og falder.
Falder dybt ind i rosens røde dyb.

Den hvide baggrund oplyser
mit ansigts rammer og han overvejer
om mine ansigtstræk altid har været
så skrøbelige som nu eller
om mine kindben altid har
været så fremtrædende og
om mit smil afspejler hans spil
eller om hans er ægte som mit

som dengang vi mødtes til smil og fest

Mormor og morfar

jeg tørrer min kind
bøjer mine ben og forsigtigt
rammer jeg jorden
jeg leder efter
de ord jeg ikke kan
de ord jeg ikke må
samler op og bider, venter
solens lys kigger på mig
og jeg smiler

Kært barn har mange navne

Kært barn har mange navne
Og mange kælenavne
Som dem man giver venner for sjov
Altså på Messenger du ved
Ligesom dem man på en fuld aften giver
Sin ekskæreste
Fordi man i en brandert ikke kan kende forskel
På fortid og nutid og fremtid
På kælenavne og navne
På alene og sammen
Kælenavne som dem man kalder sin hund eller dem man
kalder sin nye kæreste
Skat, bae, mulle, tulle, –
Kært barn har mange navne.

Selvom i dag teknisk set er i morgen

Så når natten flyder til et og jeg vender
mig om natten og trækker vejret dybt
gennem næsen og trækker mig
tættere ind og lukker øjnene
forestiller mig at jeg kunne blive her
og svæve rundt i universets duft
af røde rosenknopper og orange
solnedgange, der engang
skal blive til solopgange,
delt mellem dig og mig og i
vores erindring var der kun dig og mig,
men da jeg åbner mine øjne og
i dag er blevet i morgen og jeg håber
at drømmene mine også eksisterer
i dag, i nuet, i morgen

At være en larm

Ja, det ville vel være ærgerligt at råbe
Andet end de gange jeg er blevet bedt om at dæmpe mig. En tåre der triller igennem
Hjernen min, der tænker om det er
Mig eller ham, der råber. Jeg var der jo
Nok i en eller forstand, men ham det var
Jo ham – i virkeligheden kun hans skyld.
Det er derfor jeg er en larm.
Det er bare fordi jeg kun tænker på
Tårerne dine, som transferer sig og bliver
Til mine. Til dig. For mig.
Din larm er mig som larm.

Det forsvundne

tror du på at vi
engang måske eller ej
kan finde det vi
engang gemte, eller
det vi engang troede engang
var forsvundet, men
som har vist sig, at
det stadig er tilstede
her - - hos os - - i vore
hjerner, øjne og i
vore hjerter.

Kludedukken Esther

Esther var et dukkebarn med fyld af vat og med mørke øjne, som gjorde det svært at se, hvor pupillen sluttede og iris begyndte. ”Lys dem op, Esther,” sagde de altid med skæve øjne og fjogede grin, men Esther lyttede ikke. Kun hørtes lyden af knuste flasker og insekters skrig. Esther var sin egen kludedukke med nikkende hoved og tunge arme, som slapt hang ned langs det slidte træsæde, som hun var blevet placeret på. En forhutlet, lille skikkelse var hun, helt sammensunken på taburetten med fyldet stikkende frem de steder, hvor de halvfærdiggjorte reparationer ikke formåede at holde sammen på hende. ”Jeg går i opløsning,” tænkte Esther, men verden omkring hende vidnede om, at hun var der endnu. At hun stadig sad på taburetten med et forvrænget smil fastklistret til den røde nylonmund, som holdt hende kunstigt i live. Luften var tung og varm, og mørket havde for længst indtaget stuen, da sønnen omsider gjorde sit indtog. De faldt praktisk talt omkuld på sofaen og efterlod kun stilhed og et løfte om på gensyn. Esther var ikke træt. Fra sin plads i hjørnet kunne hun se det meste af rummet med øjne, som faldt i ét med mørket. Det lå som draperede, tunge gardiner omkring hende og udviskede den verden, hun kendte. De havde glemt at slukke stearinlyset på bordet ved siden af hende, og selvom Esther var bange for dets livlige flamme, lystes rummet op med et orangerødt skær, så fremmede konturer i forunderlige former, som Esther aldrig før havde

set, blev synlige for hende. Ud af mørket trådte skikkelser frem, og de gloede på hende, og hun gloede igen og var slet ikke bange. Hun var som dem, og hun hilste pænt, og de nikkede til gengæld. Natten skred frem, og en edderkop var så venlig at spinde Esther et smukt diadem. Hun rankede ryggen, så man næsten ikke kunne se den optrevlede søm i polyesterkjolen. Esther følte sig let og varm, og hendes sammenfildede krop pulserede af liv, som havde den glemt, at den var lavet af vat. Hun var nattens ukrønde dronning, og skikkelserne omkring hende bukkede deres hoveder i ærbødighed over hendes tilstedeværelse og lystrede hvert et ord, hun ytrede. Hun blev sågar budt op til dans, men måtte pænt afslå og påpege, at hun jo blot var en dukke, fastlåst til sin trone til evig tid. Desuden sømmede den slags sig ikke for en fin dame, og Esther mærkede, at hun var fin, for når hun talte, forstummede al småsnak, og de lyttede opmærksomt og nikkede, så hovederne gyngede på de tynde stilke. De lignede små nikkedukker, og Esther måtte le ved tanken. Hun lo, og de gjorde hende efter og lo, og sådan fortsatte de. Da natten nåede sin afslutning og det første, spinkle lys fejede mørket af vejen, blev selskabet gradvist uklart i kanterne for så at forsvinde fuldstændigt. Esther var alene. Alene, trods den begyndende rumsteren på sofaen, som fortalte hende, at de så småt var ved at vågne, selvom hun ikke kunne se dem fra sin plads på taburetten. Hun var en fortabt dronning fastlåst til sin hærgede trone. Forladt. Esther vidste, at hun ikke var i stand til at sør-

ge. Hun magtede selv ikke at frembringe den mindste lille tåre, og så nyttede det ikke spor at være trist. Alligevel mærkede hun sin hals snøre sig sammen, som den så ofte gjorde det, når de blev højlydt og udtalte ord, som hun ikke var i stand til at tyde. Som havde de vat i munden, der sugede alle ordene til sig, før de forlod deres munde. Selvom Esther ønskede at holde fast i mindet om nattens begivenheder, vidste hun, at de snart ville forsvinde ud af hendes bevidsthed, for Esther huskede, at hun var en dukke, og dukker husker ikke. Hun kunne høre dem nu. De talte med sprukne stemmer, knirkende som dørtrinnet ind til badeværelset. Ikke til hende, men til hinanden. Måske. Esther så sig omkring og kunne med forbløffelse konstatere, at verden alligevel havde ændret sig en smule efter nattens afslutning. Hun så tingene i rummet fra et andet perspektiv, og skyggerne syntes længere, som strakte de sig henslængt over møblerne midt i et gab. Esther opdagede først sent, at det ikke var verden, som havde ændret sig, men hende. Taburetten havde løsnet sit greb om hendes krop, og hun gled mod afgrunden og gulvets hårde flade. Først hendes fødder og så hendes ben, der dinglede komisk i luften, som prøvede de at forhindre hendes fald. ”Jeg falder,” tænkte Esther og vidste, at det var sandt, for hun kunne ikke holde sig fast. Hun ønskede at skrike, så de kunne høre hende. Hjælpe hende. Men hun vidste ikke, hvordan hun skulle bruge nylonmunden, og den forblev tavs. Kun lød der et tomt ekko, da hun faldt og ramte gulvet. Hen-

des øjne søgte efter de vante omgivelser. Efter den verden hun kendte. Men den var forduftet, forvandlet, forvrænget. Hun var en tabt dronning i et rige, som hun ikke længere kendte. Som ikke længere var hendes. Hun var fanget i en sammenfiltet klump af vat og optrevlede syninger, og hun vidste, at de ikke havde hørt hende. At de ikke havde set hende. At hun ville blive liggende på gulvet. Alene. Måske for altid. ”Jeg dør,” tænkte Esther, men kom så i tanker om, at hun aldrig havde været i live. Ikke rigtigt i hvert fald. Hun var blot en kludedukke. Dømt til at sidde med ludende skuldre og stirre på virkeligheden uden at være i stand til at tage del i den. Som en stum tilskuer til de andres liv. Hun mærkede en tiltagende snurren i sin krop. Først i maven for så hastigt at forgrene sig til arme og ben – helt ud til fingre og tæer. Som sov hendes krop pludselig, til trods for at den aldrig havde været vågen. Hun så på med forbløffelse, idet spæde flammer vred og snoede sig i elegante mønstre og tilbagelagde flige af det stof, som udgjorde hende. De fortærede hende, omsluttede hende, men det gjorde ikke spor ondt, og hun overvejede om den lette prikken, som varmen forudsagde, mon var den samme, som når man drak den klare væske fra flasken. Tanken gjorde hende så umådelig trist, og hendes øjne blev varme og våde og trak striber gennem soden, som udviskede hendes ansigtstræk og efterlod hende uigenkendelig.

En lejlighed

I lejlighedskomplekset med de blyndfattede ruder og den snorlige bøjehæk talte man om hende med høje stemmer og en intention om, at hun skulle høre det, når hun en sjælden gang forlod sin bopæl for at købe ugens madration. Hun hang sig ikke i den slags, for hun var dog den eneste, der med fuld ret kunne påpege uretfærdigheden i, at det var kommet så vidt. Det var trods alt ikke deres lejlighed, som blev invaderet af fremmede og deres ting, som blev hugget. De sindsoprivende begivenheder, der var hændt hende den sidste tid, var under ingen omstændigheder hendes skyld, for hun var erklæret fuldstændig stabil og led kun af hjertesorger. Det var af gode grunde ikke hende, som havde påført sig selv disse, men hendes kæreste, som så ikke var hendes kæreste længere, og hvis hårpragt i mellemtiden var reduceret så kraftigt, at den i højere grad mindede hende om en forblæst klint ved Vesterhavet end en egentlig hovedskal, der tilhørte personen, hun elskede.

De grønne mennesker havde med påtaget professionalisme fortalt hende, at kattene havde skidt og pisset i skabet i stuen, som vistnok havde tilhørt hendes oldemor engang. De havde set på hende. Afventende. Som forventede de, at deres opdagelse ville afføde en reaktion hos hende. At hun ville klappe i sine nikotिंगule hænder og give dem en 10'er hver. I så fald, blev de slemt skuffede. Hun havde over tid anskaffet sig en imponerende samling, der både indbefattede Børsens Drageårn og Svaneke Vandårn, og dem agtede hun at beholde for sig selv i skrinet på natbordet. Alligevel ville det have været løgn at sige, at deres ord ikke gjorde et indtryk på hende, selvom dette ikke sås umiddelbart. Hun var mildest talt henrykt ved tanken om det overskudte skab. Han havde taget kattebakken med sig, da han skred, men glemt kattene, den

idiot. Nu var hun glad for, at det var gået sådan, for kattene var tydeligvis på hendes side, og de havde hørt hvert et ord, som hun havde sagt, hvilket hun på det seneste ellers var begyndt at betvivle. Men nu havde de skidt i skabet. Hun havde omgående fortalt dem, at de måtte få dåsemakrel til aftensmad – den med det blå mærke og hele stykker fisk. Hun opdagede først senere, at der kun var én dåse tilbage i skabet, og hun ærgrede sig over, at hun havde lovet den væk, men vidste samtidig, at der ikke var noget at stille op. De gule øjne hvilede på hende fra alle vinkler og lod hende vide, at det var for sent at ombestemme sig. Hun stod i gæld til dem, og de afventede en betaling. Hun følte det som om, huden gradvist brændte væk under deres blik og efterlod hende skrøbelig og gennemskuelig. De var hendes allierede, men forholdet var skrøbeligt, og alliancer kan brydes. Hun blev pludselig bevidst om, hvor mange de var, og at hun var alene. En bølge af frygt skyllede ind over hende og fik hendes fingre til at dirre, så det var vanskeligt at åbne dåsen. Til sidst lykkedes det hende, og hun smed den på gulvet. De flokkedes øjeblikkeligt omkring hende, og i et øjeblik syntes deres solidaritet med hinanden at være glemt. De åd og sloges om indholdet, så fisken blev spredt udover gulvet. Da dåsen var tømt, blev den normale orden genoprettet, og de slentrede tilbage til deres opholdssteder og spandt højlydt. Lydstyrken tog til i intensitet, og den dybe brummen forplantede sig i hendes strube og trykkede på trommehinderne med samme styrke, som dengang han havde lokket hende op i flyet for så at sige, at hun skulle dæmpe sig, hver gang hun med et højt hulk måtte opgive at trykudligne. Den idiot. En afpillet kat, hvis venstre øre sad underligt lavt, stod tavst tilbage og så på hende med granskende øjne. Hun stivnede, da den med skødesløse skridt tilbagelagde afstanden mellem dem og tjattede til hendes ankel med klørene let ude.

Dens blik hvilede på hende et øjeblik længere, før den traskede væk og tilsluttede sig koret. Hendes mave protesterede højlydt, og efter en rum tid lykkedes det hende alligevel at finde en dåse makrel i tomat i hjørneskabet ved vasken. Indpakningen var klistret og vidnede om, at noget i skabet havde været utæt. Hun mindedes ikke at have købt den, og den havde da også en skarp smag og væmmelig slimet konsistens. Hun spiste det meste og satte så dåsen på bordet. Der var alligevel et værre rod i den lille lejlighed. Væggene skallede takket være de grønne mennesker, der havde skuret på dem med skuresvampe. Det ville bestemt ikke undre hende, hvis de første tegn på skimmelsvamp snart ville gøre deres indtog, for de havde tydeligt bevist, at de ikke havde styr på en skid. Hun ville bestemt ikke være bleg for at pege fingre, og det havde hun da også gjort, hvis hun ikke var blevet syg, fordi de havde vasket støvet ned i sofaen, ingen tvivl om det. Ved nærmere eftertanke mærkede hun, at hun vist stadig følte sig lidt sløj, og hun lovede sig selv, at det var sidste gang, at hun ville stole på systemet, for det var nu helt tydeligt for hende, at de famlede i blinde. De havde med en forargende hensynsløshed trampet lige ind i stuen og ødelagt hendes organiserede system – rodet rundt i vatpinde, konserverdåser, cellofan og toiletpapir. Hun turde slet ikke at gisne om, hvor længe det ville tage hende at reetablere det hele igen. Og de havde taget et af hendes fotoalbums, som hun havde glemt, at hun havde, men som hun pludselig mærkede, hvor meget hun havde manglet. Hun følte en brændende længsel efter at mærke det mørnede, indfarvede læder i sine ru hænder. Hvor det hørte til. Hun havde protesteret, men de havde med en forbløffende kortfattet meddelt hende, at det ikke stod til at redde. Som om hun ikke var i en position til at kunne vurdere det. De skulle prise sig lykkelige for, at hun ikke var gået til politiet, tænkte hun. De vil-

le ikke blive mødt med samme venlighed næste gang. Hun havde med tiden lært, at venlighed var en sideeffekt, som de færreste hæftede sig ved eller værdsatte. Damen med den løse knold i nakken og blåtonede neglelak havde banket på døren et par dage efter optrinnet, og før hun havde nået at smække døren i igen, var hun vadet ind i entreen. Hun havde ignoreret damen i håb om, at hun ville skrubbe af, men det havde langt fra den ønskede effekt, og hun var gået ind i stuen med et afmålt og ulæseligt ansigtsudtryk. De fleste katte lå og hvilede sig i papkasserne og i de sparsomme møbler rundt omkring i lejligheden, men én, som hun ikke genkendte på stående fod, smøg sig om damens ben med en høj spinden og efterlod hendes sorte bukser behårede. 1-0. Det var rart at vide, at kattene trods alt tog hendes parti og ville komme hende til undsætning hvis nødvendigt. Hun havde i hvert fald ikke tænkt sig at undskylde eller byde damen på noget for den sags skyld. Hun havde heller ikke noget at byde på. Kun en halvfuld kaffepose, som han havde efterladt. Han havde ustandseligt drukket kaffe, og stanken hang ved ham. Han vidste så udmærket, at hun ikke kunne udholde lugten, og hun havde altid haft ham mistænkt for, at det netop var derfor, at han drak så meget af det sorte stads. Selv rørte hun det ikke, for hun var overbevist om, at det ville gøre hendes tænder og indvolde sorte. Ved nærmere eftertanke ville hun byde damen en kop, for så var der da en chance for, at hun ikke troppede op igen foreløbig. Til hendes store ærgrelse takkede damen nej til hendes tilbud og meddelte, at hun alligevel ville videre. Det var det mest fornuftige, hun havde sagt under det påtvungne visit, og hun gelejdede hende hurtigt ud ad døren, hvilket nemt var gjort, idet damen havde beholdt sit overtøj på. Hun havde sagt på gensyn. Forhåbentligt ikke.

En Fluesmækkers Bekendelser

Græspollen og børns frydefulde stemmer hænger i de flimrende landskaber og indikerer, at det er tid til at blive taget frem. At det er tid til at blive brugt. Endnu engang. Min tilstedeværelse udgør et sært paradoks, som sommerens sadistiske bøddel. Jeg bliver taget på, taget om, taget frem med fedtede, forbrændte fingre.

Af børn og af voksne, men med det samme formål. Jeg bliver svunget, svinet og mit smæk giver ekko og forårsager. Stilhed. Jeg råber som regel undskyld, inden vi kolliderer. De svarer aldrig. Ser blot på mig med bearbejdende, men også frygtsomme øjne. De ser døden i mig, og jeg ser blod og skammen og skylden, der følger med. Somme tider slår jeg ikke til. Somme tider svinges jeg gennem luften med usikker hånd og forårsager forkrøblede kryb, men ikke døden. Da mærker jeg, at jeg er taget som gidsel i min egen skikkelse. At jeg er frataget viljen til at vælge ikke at ville. Da må jeg blot se til, når de med brækkede vinger og skæve ben krabber rundt og kryber sammen til små kugler. Et ringe værn mod det, der venter og er helt uundgåeligt. Mig.

SKREVET AF

Sofie Sørensen

Grøn gul rød STOP

Blændet af modlyset fra bilernes forlygter, musikken i høretelefoner overdøvet af motorernes støj og en voksende irritation over at jeg nu har stået i vejkanten af denne gade i hvad der føles som en evighed, uden at have stødt på en eneste bilist med bare en smule generøsitet. Lyset flyder ud fra bilernes forlygter som en ulmende tåge. Luften er tyk af CO₂. Måske kan man endda se de små dræber-partikler hvirvle i vinden, følge deres vej ind gennem næse og mund, ned gennem luftrøret og ud i kroppen. Små oplyste partikler som langsomt forgrener sig i min krop. Ah. De siger frisk luft er godt for hjernen. Godt for indlæringen. Godt for hukommelsen. Og om lidt stiger gennemsnittet fra 4 til 10.

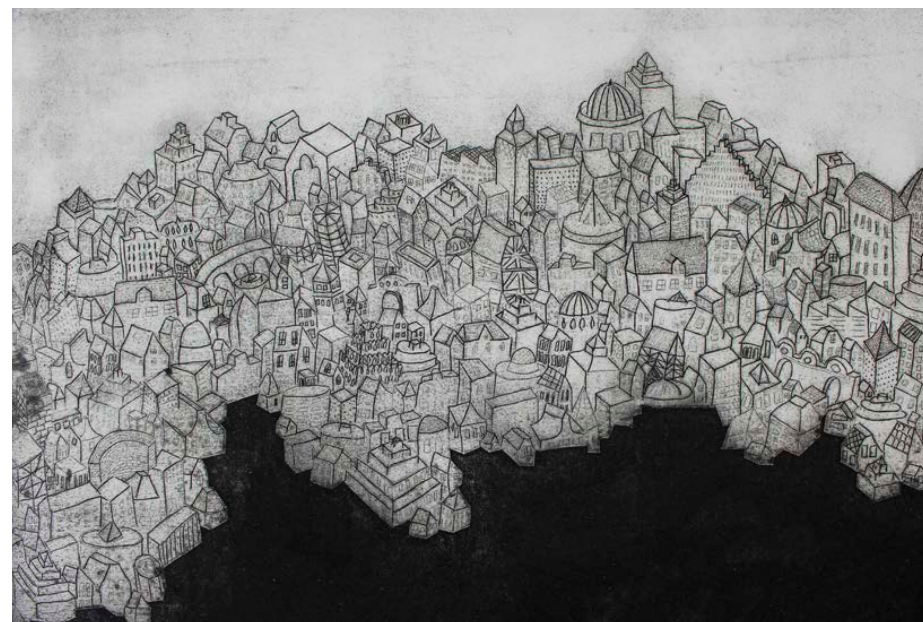
Endelig et lille hul i strømmen, så jeg nærmest spurter over vejen, i frygt for at blive fanget bag bilerne i yderligere to minutter. Jeg går nu langs fortovet. En mand pisker rundt med pedalerne og sveddråberne pibler ned fra ansigtet, mens barnet sidder ubemærket i barnestolen bag på cyklen, idet han cykler forbi mig. En teenager løber målrettet mod busstoppestedet, mobilen i hånden og håret hvirvlende ind foran ansigtet. Længere fremme spottes en kvinde som forfjamsket forsøger at holde sin nederdel nede, samtidig med at de højhælede støvletter skal forblive i kontakt med cyklens pedaler. Det må siges at være Mandag Morgen med stort M. Ikke blot bilisterne har travlt med at nå på arbejde, det vrirler også med cyklister til højre og venstre, og engang imellem drøner en knallert forbi. Fælles for dem alle er travlheden.

Jeg når frem til lyskrydset netop som det skifter til rød. Typisk. Jeg trykker febrilsk på knappen indtil den omsider lyser op. Jeg tripper med højre fod, klør mig i håret – fedtet, jeg burde virkelig have vasket det inden jeg tog af sted. Jeg ser rastløst rundt, indtil jeg lader mit blik hvile på modsatte side af krydset, hvor en ældre dame ihærdigt forsøger at få sin rotte af en hund til at stå stille. Lysreguleringen skifter. Gul, grøn, gå. Jeg vader ud på vejen og udfordrer min OCD, når fødderne bryder fodgængerfeltets hvide streger. Fortsætter lidt længere ad den lige strækning, men beslutter mig pludselig for at dreje til højre ad J.L. Heibergsvej og herefter i retning af skoven. Jeg ser frem til duften af frisk luft, fugtig jordbund og nyudsprungne blade. Jeg vil mærke den ujævne overflade under mine skosåler og opleve stilhedens charme. En forhåbning om at komme lidt væk fra lyset, støjen og osen.

Jeg når nu mit mål, men det eneste jeg ser er én stor, brun klump. De nedfaldne blade ligger som et brunt tæppe over skovbunden, klar til at blive nedbrudt. Kigger man længere op vil man også bemærke at træernes nøgne grene endnu ikke har fået nye skud, og det er nu heller ikke fordi den

hvidmalede himmel bidrager til idyllen. Javist er der ikke biler her, dog alligevel en skuffelse. Præcis lige så kedeligt, som alt andet her i livet.

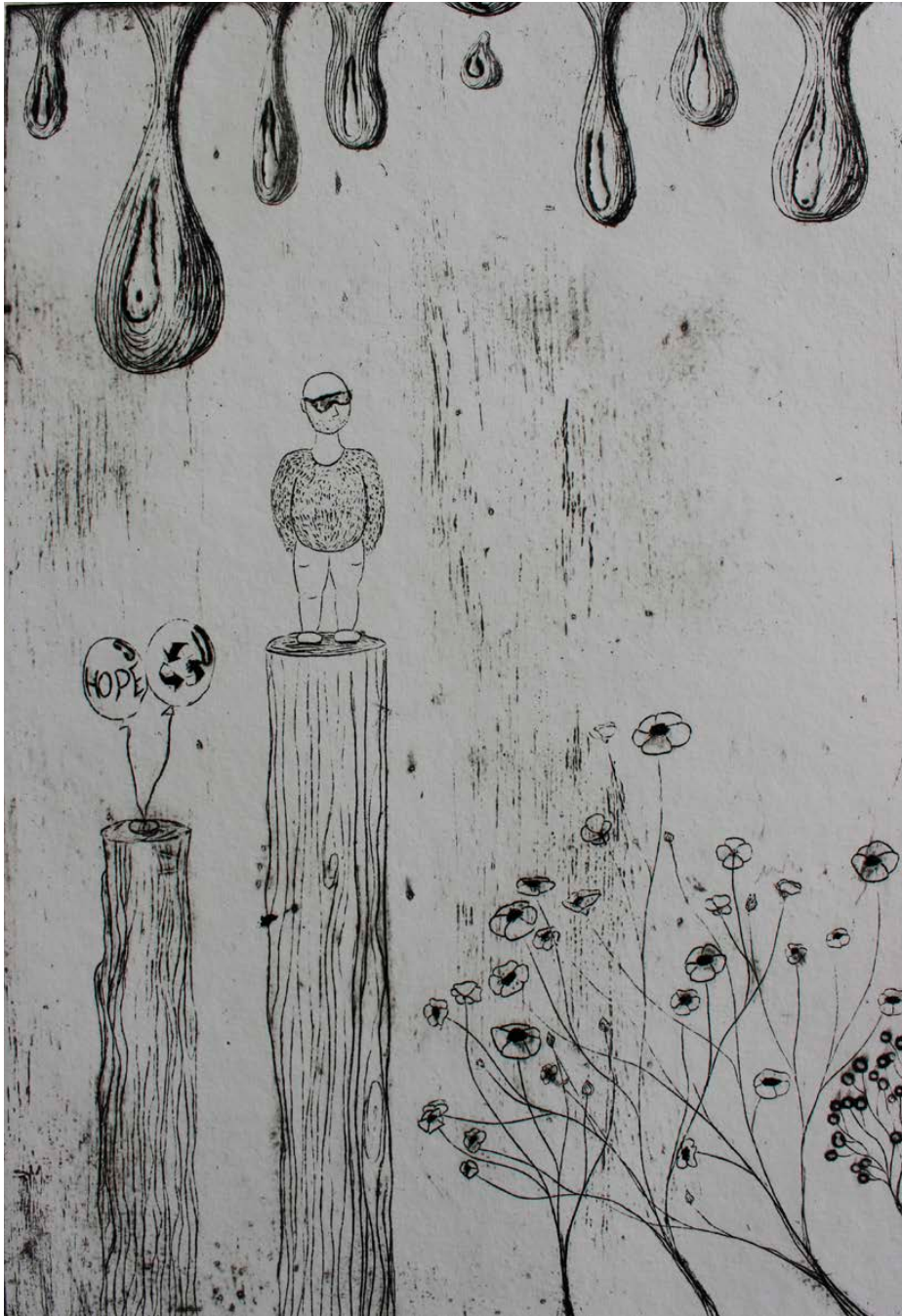
Træt af skuffelsen over verdens tilstand beslutter jeg mig for at vende hjemad. Igennem den smalle skovsti bereder jeg mig på igen at tage kampen op mod trafikens hårdføre hær af bilister, før jeg omsider vil nå til lejlighedens trygge rammer.

Svævende

Dine øjenlåg er lukkede. Munden er sammenknebet. Hænderne knuger sig til armlænene. Ryggen er presset mod lædersædet. Fødderne er solidt plantet på det tæppebelagte gulv. Du sidder og er ganske stille. Stivnet. Du mærker maskinens bevægelse. Højre ben tripper ufrivilligt. Svedige håndflader. En kvindestemme taler. Den bereder passagererne på en nødsituation. Bevægelsesha-stigheden stiger. Du trykkes tilbage i sædet. Din kvalme stiger. Du forsøger at bekæmpe rystelser og rusk. Flyet bevæger sig hurtigere. Hjulene hviner. Motorens brummen er som en prop for ørerne. Den lukker af for omverdenen. Du opgiver ikke. Strammer grebet. Musklerne er opspændte og anstrengte. Dit hjerte pulserer ihærdigt. Det sender signaler til hjernen. Kamp-flugt-mekanismen parat til at slå til. Din krop afgiver et ryk efterfulgt af gisp. Det samme gør maskinen. Uden gisp. Stivner da igen. Din ryg presses mod ryglænet. Du forsøger at flytte fokus. Forestiller dig hvordan husene skrumper. Og træerne. Vejene. Bilerne. Menneskene. Hvordan de utydeligøres og gemmes. Under skyerne. Du stiger til vejrs. Flyet er i luften. Du åbner dine øjne.

#endelafOS

